O SPETĂ DE CONCORDIE

KEN MACLEOD

Traducere din limba engleză

ALEXANDRU MANIU

KEN MACLEOD este licențiat în zoologie la Universitatea Glasgow. După ce a lucrat ca cercetător în domeniul biomecanicii la Universitatea Brunei, a devenit analist-programator de calculatoare în Edinburgh. In prezent s-a dedicat în exclusivitate scrisului şi este considerat în unanimitate unul dintre cei mai incitanți tineri scriitori de SF apăruți în anii nouăzeci. Primele sale romane, *The Star Fraction* şi *The Stone Canal,* au câştigat premiul Prometheus. Celelalte cărți ale sale sunt: *The Sky Road, The Cassini Division, Cosmonaut Keep, Dark Lighty Engine City, Newton's Wake (Vânătorii de fulgere,* Ed. Tritonic, 2006) şi *The Human Front.* A publicat în *Antologia Dozois* numărul 19. Cel mai recent roman al său este *Learning the World.* In pregătire se află o culegere de proză scurtă, *Strânge Lizzards from Another Galaxy.* Ken MacLeod trăieşte în West Lothian, Scoția, cu soția şi copiii săi.

In povestirea inteligentă care urmează, el ne arată că uneori mult anticipatul şi doritul prim contact cu extraterestrii poate să nu fie exact aşa cum *ne-am fi aşteptat...*

- Când zici că Providența te-a adus aici, spuse Qasim, eu înțeleg două lucruri: ai avut ghinion şi nu e vina ta.

Pastorul Donald MacIntyre, M.A. (Div.), doctor în filozofie, lăsă berea din mână şi dădu din cap.

- Aşa-mi vine şi mie să cred uneori. Desigur, uşor de zis pentru tine.

Qasim pufni.

- Pentru oricine! Până şi-unui musulman i-ar veni greu aici. Să nu mai vorbim de budişti sau hinduişti.

- Nu mai spune! Ce mă calcă pe nervi e faptul că sunt milioane de creştini care n-ar da doi bani pe problema asta. Anglicani. Liberali.

Catolici. Mormoni şi mai ştiu eu ce. Şi confraţii mei din, eh, biserici-cuţele mai mici ar sări peste noapte cu o grămadă de interpretări, toate eretice, de şi-ar da seama, dar nu-s în stare, slavă Domnului şi minţilor lor înguste, deci greşelile lor sunt fără îndoială iertate, că-s proşti. Aşa că mie mi-a fost dat să mă iau la trântă cu chestia asta. Prin urmare, mâna Domnului... cred.

- Tot nu înţeleg care-i problema ta cu ceilalţi creştini.

Donald oftă.

- E mai complicată treaba. Hai să luăm lucrurile aşa: pe tine te-au crescut ateu, dar bănuiesc că aveai nişte păreri clare despre Dumnezeul în care nu credeai. Am dreptate?

Qasim încuviinţă.

- Da. Allah era întotdeauna... Ridică din umeri. Parte din fundal. Cadrul prestabilit.

- Şi cum te-ai simţit când ai aflat pentru prima oară ce cred creştinii despre Fiul lui Dumnezeu?

- A fost demult. Aveam opt sau nouă ani. învăţam la şcoala din Kirkuk. Un coleg de-al meu mi-a spus, în timp ce..., ei bine, regret să zic asta, în timp ce ne băteam. Sar peste amănunte. Suficient dacă ştii că m-a şocat. Mi se părea absurd şi jignitor. După care mi-am dat seama cât de caraghios eram!

- Şi eu râd de mine câteodată, când e cazul, spuse Donald. Dar şi eu am aceeaşi atitudine atunci când aud că Fiul nu este unic, că a luat şi alte forme şi aşa mai departe. Mi-e greu să şi pronunţ asemenea lucruri. Mă cutremur tot, uită-te la mine. Dar trebuie să accept că El se manifestă şi în afara Pământului. Şi atunci ce te faci cu fiinţele raţionale, care nu sunt oameni, posibil păcătoase?

- Poate că nu intră la socoteală, spuse Qasim. La fel ca mai toţi oamenii, dacă înţeleg bine doctrina voastră.

Donald tresări.

- Nu despre asta-i vorba, şi oricum, nu este în competenţa mea să răspund la o astfel de întrebare. Sunt descumpănit.

Se lăsă în scaun, fixând cu o expresie posomorâtă cutia golită şi Apoi ochii amuzați şi compătimitori ai zeflemistului cel prietenos, în fata caruia, după câte se părea, îşi putea deschide sufletul mai mult decat în fața oricărui credincios de pe Stație.

Qasim se ridică în picioare.

- Ei, mulțumesc lui Dumnezeu că sunt ateu, atât am de zis.

Spunea asta destul de des.

- Lui Dumnezeu şi lui Bush, spuse Donald.

Nici remarca asta nu era proaspăt ieşită din fabrică. Faptul că punea pe umerii regretatului ex-preşedinte decenii de consecințe nedorite, care au făcut ca Irakul să fie anexat Uniunii Europene, iar Iranul Chinei, era probabil nedrept, dar oricum, mai corect decât să îl considere pe Dumnezeu răspunzător. Ca răspuns, Qasim ridică în batjocură un arătător.

- Dumnezeu şi Bush! Ce să fie, Donald?

- Bere de export.

- Fii mai explicit, părinte. Toate-s din export pe-aici.

- Nu suntem oare cu toții? spuse Donald. Tennent's să fie atunci. Şi cincizeci de whisky, te rog. De care-o avea.

Qasim îşi făcu loc prin mulțime s-ajungă la bar. Donald se gândi că prietenul său era la fel de „în afara programului" pe cât era el. Amândoi, preot şi agent secret, se puteau relaxa în tricourile măslinii identice şi pantalonii de postav, dar la vigilență şi reflexe renunțai mai greu decât la uniforme. Din când în când, colonelul kurd îşi denumea agenția *mukhabarat.* Una dintre glumele sale, ca şi cea cu electronica şi electrozii. Şi cea despre inteligența extraterestră. Şi mai era şi aia cu... da, la capitolul glume, Qasim era persoana potrivită.

Aşa cum eu sunt la capitolul gânduri sumbre, îşi spuse Donald. La începuturi, tristețea, ***tristia,*** fusese unul dintre cele şapte păcate capitale. Ceea ce însemna că probabil fiecare prezbiterian scoțian avea un loc rezervat în iad, sau cel puțin, dacă era să dai crezare

catolicilor, într-un purgatoriu foarte mohorât. De-ar avea dreptate catolicii! După trei sute şi şaptesprezece zile petrecute pe Stația Spațială de Contact cu Extraterestrii, cugetarea nu mai părea aşa blasfemiatoare.

Qasim reveni cu leacul trecător, otrava durabilă a păcatului scoțian, whisky-ul, şi cu puterea de a-l binedispune pe preot: avea să-i destăinuie problemele. Pe măsură ce asculta, Donald le găsea din ce în ce mai asemănătoare cu ale lui.

- Cum pot eu să-mi dau seama dacă un fungoid subteran care comunică prin gradienți chimici ne furnizează informații false? Sau dacă sistemul de operare scris de-o inteligență artificială extraterestră nu e de fapt un troian? Bruxelles încă mai aşteaptă date despre fiecare, când noi nu ştim nici măcar cu câte civilizații avem de-a face. Drăcia naibii, Donald, scuză-mi limbajul, credem că una dintre drăcovenii se găseşte acolo doar pentru că toți se întorc de pe pretinsa ei planetă cu vise ciudate. Qasim ridică o sprânceană neagră.

- Poate pe asta nu trebuia să ți-o spun.

- Am auzit şi eu despre visele alea, confirmă Donald. Intr-o altă împrejurare. Oftă. E greu să explici unora că nu eşti confesor.

- Confesiunile nu sunt demne de încredere, spuse Qasim, cu privirea în altă parte. Oricum... ce aş mărturisi eu e că Stația Spațială Etcaetera este cam pe lângă problemă. Aplicăm concepte din afara contextului.

- Ei bine, *asta,* spuse Donald cu amărăciune, e o bănuială căruia cu greu îi pot rezista.

La fel şi Biserica îi rezistase dintotdeauna, o ispită care a luat multe forme de-a lungul veacurilor. De-abia se aşeza credința pe o piatră de hotar, că îi şi luneca de sub picioare. In atelierul tâmplarului se găseau multe cleiuri, iar sunetul ciocanului amuțea arareori. La începuturi, puteai să vezi chiar în Epistole lupta împotriva ereziilor plăsmuite de metafizica greacă şi misticismul roman. Roma se prăbuşea, şi ei îi dădeau cu Arie. Şi apoi invaziile musulmane. Marea

Schismă, creştinătatea divizată pe o lemă. Descoperirea Lumii Noi, care a adus cu sine o altă înțelegere asupra întinderii şi forței marilor religii din vechime. Reforma. Erezia rasistă. Vârsta Pământului. Critica Bibliei. Darwin. Odată cu secolul XX au venit şi expansiunea universului, gena umană, inconştientul - cât de caraghioase păreau acum toate controversele! Inginerie genetică, experimente interspecii, inteligență artificială: într-o viață de. om, Donald le văzuse pe toate luate la bani mărunți în cadrul sinoadelor, adunărilor sau curiilor, în încercarea de a ajunge la un consens acceptabil pentru toți, mai puțin pentru smintiții fundamentalişti extremişti.

Şi atunci, o dată în plus, de-abia ce se liniştiseră apele, a ieşit la iveală - previzibilă ca o planetă, totuşi neprezisă precum o cometă, încă un giuvaier din marele Lui cufăr cu învățătură. Sau încă un prilej în mâna Duşmanului de a răspândi zâzanie. Cea mai mare încercare dintre toate - inteligența extraterestră.

Nu era pâinea aşa caldă, totuşi. Scolasticii au dezbătut pluralitatea lumilor. Anglicanul C.S. Lewis a vorbit despre asta în romanele sale science-fiction; la fel şi agnosticul Blish, cu subtilitate iezuită. Poeta creştină Alice Meynell a lansat ipoteza evangheliilor extraterestre. Propovăduitorul MacDiarmid, un fanfaron fără Dumnezeu, l-a ridicat în slăvi pe Nenumărabilul Hristos. In toiul disputelor pe marginea noii descoperiri, toate precedentele literare au fost scoase de la naftalină şi întoarse pe toate fețele. Lui Donald îi dădeau dureri de cap. Or fi fost ele bine-intenționate, pioase, chiar sincere în căutarea lor, nu-i vorbă. Sau sceptice şi satirice; conta prea puțin: toate erau nişte grosolănii. Nu fusese decât o singură întrupare; un singur sacrificiu necesar. Dacă Reforma însemna ceva, atunci asta însemna. Strămoşii săi l-ar fi găsit pe Donald scandalos de îngăduitor în prea multe situații, dar, asemenea lor, era greu de urnit din credința lui. In materie de science-fiction religios, prefera avertismentul sincer al umanistului laic Harrison: *Sa n-o rosteşti în Gath, nici sa n-o răspândeşti pe strâzile Ashkelonului.*

După încă un rând de băutură, Donald părăsi cantina şi se îndreptă spre apartamentul său. Topologia coridorului era la fel de ciudată ca mai tot ce se afla pe Stația Etc. Dar cum altfel putea fi un habitat spațial construit de mâna omului, comasat într-un nex al găurilor de vierme de fabricație extraterestră? Rotația stației nu disloca ieşirile găurilor de vierme, care rămâneau fixate în acelaşi loc pe corpul stației. Ca efect secundar, curbura concavă a coridorului părea convexă. In apropiere de capătul coridoarelor secundare, grupulețe de cercetători şi tehnicieni aflați în schimbul de noapte trudeau la diferite sarcini. Chiar în capăt de tot, la numai câțiva metri de ei, cilindri groşi de sticlă cu uşi presurizate integrate în ei conduceau spre suprafețe sau subterane planetare, adâncimi oceanice, straturi troposferice, interioare, interfețe ale unor realități virtuale şi, aparent, zone în vid pe un fundal presărat cu câmpuri stelare. In legătură cu acestea din urmă, era încă un mister dacă mințile aşa-zis prezente ale extraterestrilor erau locuitorii invizibili ai acestui vacuum, sau, încă şi mai tulburător, un proces complex care se desfăşoară în şi chiar între stele. Nu se putea calcula numărul portalurilor. Nu erau niciodată mai mult de aproximativ cinci sute, dar suma totală se schimba mereu. Şi deoarece stația fusese prevăzută cu exact trei sute de coridoare-interfață, inconstanța nu era deloc liniştitoare. Dar faptul că stația însăşi se suprapunea cumva cu încâlceala spațio-temporală din exterior era luat de bun. Dacă nu certificat cu precizie, măcar neoficial, prin poreclă: Stația Etcaetera.

Folosirea acestui nume, ca de altfel multe alte lucruri, era cenzurată în mesajele spre Pământ. Stația era un avanpost militar al Uniunii Europene şi se ştia doar că se află în afara orbitei lui Neptun. In al doilea an de serviciu ca preot militar, Donald MacIntyre fusese la fel de surprins să se vadă aici precum au fost noii săi enoriaşi când i-au descoperit afilierea. A fost selectat printr-o tragere la sorți, dintr-o listă care cuprindea toate religiile recunoscute prin Tratatul de Toleranță al UE - cel care interzisese Scientologia, Biserica Unită,

secta Wahabi şi, printr-o eroare de scris sau de traducere, Universa-lismul Unitarian - dar pentru un reprezentat al Bisericii Scoțiene, nu putea fi vorba în nici un caz de întâmplare. Fusese trimis aici cu un op anume.

- Tipul în negru crede că se află într-o misiune divină, spuse Qasim.

- Ce? Doamna maior Bernstein îl privea din partea cealaltă a monitorului, clipind.

- Iată. Qasim atinse uşor suprafața de lucru, transferând un fişier din deget.

- Ce-i asta?

- însemnările lui.

Doamna maior se încruntă. Nu-1 prea avea la inimă pe Qasim. Nu agrea spionajul printre soldați. Nu dădea doi bani pe cine ştia. Qasim ştia. La fel şi cei de la Bruxelles. Doamna maior însă nu.

- Pe ce te bazezi?

- A uitat să-şi pună lacăt la gură. Aseară la cantină.

- In cazul ăsta să ne aibă Cerul în pază, spuse maiorul.

Qasim tăcu.

- In regulă. Bernstein se uită peste însemnări, ajungând la primul pasaj subliniat de Qasim.

- „Să-ncep cu ce-i mai rău", citi maiorul. „Entitățile ascunse. Nu s-a stabilit o comunicare coerentă. (In cel mai rău caz: încerc exor-cism???) Apoi: organisme coloniale. Mycoidale. Descifrări speculati-ve. Gramatică moleculară. Pune în discuție conceptul de persoană. Şi pe cel de responsabilitate. Dacă se poate stabili natura rațională. Na-tura decăzută. Dacă au un cod moral de la care se abat? Dacă au con-cepte religioase? Apoi: organismele. Pericol opus: antropomorfism (vezi eşecul Dominicanilor în misiunea cu inteligența artificială). Con-cluzie: foloseşte mycoidele ca speță pentru a stabili compatibilități." îndepărtă datele şi se uită la Qasim.

- Bine, şi care-i problema?

- Se tot învârte pe lângă echipa care lucrează cu mycoidele. Citeşte mai departe, să vezi că are de gând să le propovăduiască creştinismul.

- Oamenilor de ştiință?

- Mycoidelor.

- Aha! Bernstein râse. Un sunet care țâşnise şi se încheiase brusc, ca o sticlă spartă, tăind aerul.

- Dacă le-ar putea transmite şi cel mai neînsemnat mesaj, tot ar face mai mare brânză decât echipa de cercetători. Iar dacă tu, preazelosul meu *mukhabaratchik,* nu vei găsi vreo dovadă că dr. Macln-tyre provoacă dispute religioase printre trupe, se dedă la ritualuri ce presupun cruzime față de animale sau manifestări sexuale nepermise, predică maoismul de piață sau neorepublicanismul sau îi ațâță pe yankei împotriva gălbejiților şi invers, te avertizez în cel mai serios mod posibil să nu îmi iroseşti timpul; sau pe-al tău. M-am făcut înțeleasă?

- Da să trăiți!

- Eşti liber.

Nu fac ceea ce îmi doresc să fac.

Era dificil să citeşti într-o secvență de aglomerări succesive de diferite molecule organice. In transcrierea brută, spunea ceva de genul:

Titrare	*Transcriere*
Indicator	ACEST
Sumator impulsuri	MYCOID
Indicator de negație	NU
Direcția-impulsului	ACȚIONEAZĂ
Indicator de afirmație	[AŞA] [CUM] INTENȚIONEAZĂ
Sumator impulsuri	[ACEST] MYCOID

Indicator de respingere " [ŞI][ASTA][ÎL] DEZGUSTĂ
Sumator impulsuri [PE ACEST] MYCOID

Donald citi documentul tipărit şi se cutremură. Era dovada vie că extraterestrii cunoşteau păcatul. Îşi dădea bine seama că putea să fie ceva nevinovat precum *nu pot să mă abțin să nu vărs.* Dar ispita - era oare ispită? - să interpreteze dovada ca pe o mărturie a luptei dintre spirit şi materie, mă rog, mâzgă era irezistibilă. Era fără îndoială o speță de concordie. Şi nici vorbă de coincidență aici.

- Putem să le răspundem?

Trepper, liderul echipei care se ocupa de mycoide, dădu din cap.

- E dificil să reproducem gradienții. Pentru noi, e ca şi cum... Deci, să presupunem că un copac ar înțelege limbajul uman. încearcă să comunice frecându-şi crengile unele de altele în vânt. Ce auzim noi? Doar foşnete şi scârțâituri.

Copaci în vânt. Privirea lui Donald trecu peste mesele şi echipamentele din laborator şi se fixă pe portalul ce făcea legătura cu planeta mycoidelor. Imaginea prezenta câțiva copaci în picioare şi mulți alții căzuți la pământ. Mycoidele modificaseră cumva alcătuirea copacilor pentru a le spori procesul de creştere şi-n acelaşi timp pentru a le slăbi structura, astfel că vastele colonii subterane de mycoide aveau hrană din belşug: celuloză putrezită. In depărtare, de-a lungul unei câmpii cu iarbă arămie se înălțau un alt fel de copaci, înalți şi maiestuoşi, cu protuberante conice de la rădăcini până la jumătatea trunchiului. Pe marginea lor creşteau frunze aspre, ca brațele unei morişti de vânt. In vârf, încremenite, se înălțau crengi golaşe. Aceştia erau pini Niven, capabili să sintetizeze şi să depoziteze mii de litri de hidrocarburi volatile şi inflamabile. La fiecare furtună cu descărcări electrice, scânteia era purtată de un aşa-zis conductor de plasmă lichidă către stropii de sevă-combustibil împrăştiați pe rădăcini. In acel moment copacii luau foc şi se înălțau la cer. Unii dintre ei ajungeau pe orbită. Fără îndoială că purtau cu ei mycoide, dar nu se ştia prea bine

ce făceau astronauții cleioşi in spațiu, nici dacă navele lor arboricole, ce păreau atât de ireale, erau rezultatul selecției naturale sau manipulări genetice intenționate ale mycoidelor sau, de ce nu, ale altor extraterestri.

Oricum, fusese suficient pentru ca mycoidele să-şi câştige un loc la masa Clubului Galactic, care a instalat nexurile găurilor de vierme, presupunând că ar exista un asemenea club. Poate că descoperiseră şi ei un nex similar la marginea sistemului lor solar. Poate că erau la fel de nedumeriți ca noi în ce priveşte inteligențele extraterestre cu care erau acum interconectați. Dacă aşa stătea treaba, se vedea că nu prea învățaseră nimic. Emiteau în continuare gradientele lor moleculare, controlate electroforetic, în solul de lângă portalul Stației, dar multe dintre ele, asta dacă erau traduse corect, erau legate de probleme interne. De parcă nu găseau nici un interes să comunice cu oamenii.

Donald era avea de gând să le trezească interesul. In afara îndatoririlor sale religioase, sociale şi spirituale, avea un anumit timp alocat pentru studiu, pe care îl dedica muncii cu echipa de cercetare a mycoidelor. Motivele le păstra pentru el. Dacă mycoidele erau păcătoase, avea obligația să le arate calea spre mântuire. Nu avea însă nici o obligație să-i ispitească pe oamenii de ştiință să-l ia peste picior.

Timpul trecea.

Uşa presurizată se deschise cu zgomot. Donald trecu prin portal şi păşi pe suprafața planetei. Continuă să meargă de-a lungul unei cărări. Pe ici, pe colo, din covorul poros de frunze, acoperit cu muşchi albăstrui şi negru, se iteau forme ciudate de ciuperci. Pe pălăriile late de câțiva centimetri aveau excrescențe care semănau izbitor cu cristalinul ochiului. Nimeni nu a cules până acum o ciupercă pentru a afla ce erau.

Găsi un petic lucios de noroi la câteva sute de metri de portal. Era o zonă-tampon între două aşezări subterane ale mycoidelor, devenind astfel o locație preferată pentru cercetările myco-lingvistice. Unde

multicolore apăreau pe suprafața ei la intervale regulate: comunicare chimică între cele două ființe de sub pământ. Ploile îndepărtau din **când** în când gradienții, dar aceştia apăreau întotdeauna la loc.

Se apropie de marginea zonei şi montă aparatul pregătit de echipă pentru examinarea nonintruzivă a mesajelor mycoidelor, o combinație între un microscop digital de teren şi un spectroscop. Cu camera montată pe el, cadrul-suport, lung de doi metri, se înălța acum deasupra mocirlei. Păşind cu grijă, înfipse cele două picioare de susținere de o parte şi de cealaltă a peticului, pe care apoi suspendă o şină. Apăsă un comutator şi camera începu să traverseze lent şina.

Fusese însărcinat să se ocupe de un mic experiment, unul repetat de nenumărate ori, de fiecare dată fără succes. Poate că de data asta va fi altcumva. Scoase din buzunar un disc de gel învelit în plastic, cu diametrul de cinci centimetri, făcut din copii sintetizate ale mucopolizaharidelor din preajmă. Era inscripționat cu cercuri concentrice de aglomerări moleculare. Echipa spera că acolo stă scris: *Dorim să comunicăm. Vă rugăm răspundeți.*

Cu piciorul sprijinit într-o piatră şi o mână pe un buştean căzut, Donald se aplecă deasupra noroiului multicolor şi depuse discul desfăcut la un colț într-un loc închis la culoare aproape de mijloc. Îşi retrase mâna, desfăcând discul în întregime şi se lăsă pe coapse. îndesă ambalajul în buzunar şi scoase un al doilea disc, unul pe care îl pregătise în secret, cu un mesaj diferit.

Rezistând impulsului de a se uita peste umăr, repetă operațiunea şi se ridică.

Deodată o voce în cască:

- Te-am prins!

La nici câțiva metri în spatele lui stătea Qasim, fixându-l cu privirea.

- Poftim? spuse Donald. N-am făcut nimic nepermis.

- Ai introdus un mesaj neautorizat în noroi.

- Şi ce dacă? Nu face nici un rău.

- Nu eşti tu în măsură să judeci asta.

-Nici tu.

- Ba sunt. Nu dorim ca stabilirea legăturii să fie afectată de probleme ideologice sau controverse. Se uită împrejur. Hai, Donald, fii un tip de treabă. Mai e timp să scoți discul. Totul se rezolvă aici, rămâne între noi.

Donald se gândi că aşa mergeau lucrurile încă de pe vremea Companiei Indiei de Est: în funcție de interesele economice şi militare, misionarii erau fie folosiți, fie restricționați.

- N-am să fac asta. Mă voi întoarce cu tine, dar nu voi distruge mesajul.

- Atunci va trebui să-l distrug eu, spuse Qasim. Te rog, dă-te la o parte.

Donald rămase nemişcat. Qasim făcu un pas în față şi îl apucă de umăr.

- Îmi pare rău.

Donald se smuci şi, fără voia lui, făcu un pas în spate. Piciorul îi intră în noroi şi începu să se afunde. Acum era deja intrat până la genunchi. Se smuci, dar alunecă pe spate, în şina de sprijin. Sub impactul cu tuburile de oxigen, şina se rupse în două. Căzu brusc şi împroşcă noroi în jur. Bucățile de şină se scufundară instantaneu. Nici Donald nu se simțea mai bine: avea genunchii îndoiți, iar vizorul de-abia dacă depăşea cu câțiva centimetri nivelul mocirlei.

Vocea lui Qasim acoperi gângăveala alarmată a echipei de cercetători care priveau incidentul.

- Nisipuri mişcătoare. Nu încerca să te ridici sau să te zbați, nu faci decât mai rău. Întinde-te pe spate cu mâinile în afară şi rămâi aşa. Eu mă duc să-aduc o funie.

- Bine, spuse Donald. încercă să desluşească ceva prin vizorul murdar. Vino repede.

Qasim făcu cu mâna.

- Mă-ntorc în câteva secunde, Donald. Ține-te bine.

Agentul o luă la goană spre portal, intră prin uşa presurizată şi apucă funia care era deja acolo. Echipa era acolo pentru el.

- E în regulă, Donald, tocmai...

Vocea se estompă. Acum prin difuzor se auzeau doar paraziți. Donald aşteptă.

- Alo, mă aude cineva?

Nici un răspuns.

Mai trecură încă cinci minute. Tot linişte. Trebuia să iasă singur. Fără panică. Oxigenul îi ajungea pentru încă cinci ore şi nici o defecțiune a portalurilor nu durase mai mult de o oră. Îşi trase mâinile pe lângă corp, le scoase din noroi şi le azvârli pe spate. Repetă manevra de mai multe ori, până întâlni pământ uscat. In jumătate de oră făcuse câțiva metri. Se odihni puțin, gâfâind, apoi căută ceva de care să se prindă. Donald se înălță, puțin câte puțin, lovind puternic cu picioarele încă bine împotmolite şi ieşi cu umerii afară. Era deasupra cu un sfert din lungimea corpului când pământul de sub coate parcă se topi. Capul îi căzu înapoi, împroşcând noroi. Pentru a doua oară înotă pe spate, încercând să se mențină la suprafață. Mâinile întâmpinau din ce în ce mai puțină rezistență. In jurul lui, mocirla deveni şi mai lichidă. La suprafață, împreună cu apa ieşeau bulbuci mari de gaz. Odată eliberați, se spărgeau pe întreg cuprinsul mocirlei care devenea tot mai întinsă.

Începu să se scufunde. Îşi roti brațele, lovi puternic cu picioarele, dar materia lichidă îi acoperi vizorul. Îl cuprinse panica, se zvârcoli şi se scufundă în bezna din adâncuri. Ajunse la fund şi ridică mâinile, dar suprafața era mult deasupra. Cu un efort uriaş se înclină în față, încercând să pună un picior înaintea celuilalt. Dacă trebuia, va ieşi mergând. Abia dacă făcu un pas şi constată că rezistența noroiului crescuse. Era înțepenit.

Respiră de câteva ori, adânc şi rar. Încă nu trecuse o oră. Cincizeci de minute. Cinzeci şi cinci. Dintr-o clipă în alta urma să ajungă echipa de salvare.

Dar n-a ajuns. Alte patru ceasuri în întuneric. Cu trecerea fiecărei ore era tot mai sigur că portalul nu fusese redeschis. Poate din cauza intruziunii mele, îşi spuse el într-o doară. Îl chinuia însă gândul că a distrus mesajul clandestin, care urma să fie citit dacă n-ar fi căzut peste el.

Dar senzația se disipa. La urma urmei, nu mai era problema lui ce se întâmplase cu mesajul sau ce avea să se întâmple cu el însuşi. Pilda semănătorului era mai clară ca niciodată. El îşi făcuse datoria. Pe cât putuse, împărtăşise adevărul. De aia era aici. Nu avusese nici o garanție că va reuşi. Nici primul, nici ultimul misionar a cărui muncă va fi considerată zadarnică. Gândul îl întrista, dar îşi păstră cumpătul. O consolare: măcar era cu picioarele pe pământ.

Se rugă, strigă, medita, plânse, se mai rugă puțin şi muri.

In sfârşit! Extraterestrii ne-au trimis un pachet informațional. Trecuse aproape un an în care spectrul electromagnetic înregistrase doar bâzâituri de frecvență joasă, din care nu înțelegeai mai nimic. Multe mesaje infime şi neînsemnate la rezoluție mică. Iată acum ceva tangibil.

Mycoidele au infiltrat mlădițe lungi prin porii şi crăpăturile pachetului. Acizii eliminați îşi croiau drum prin punctele sensibile ale materialului. In câteva ore penetrară învelişul şi începură să exploreze frenetic conținutul bogat în informații. Mycoidele aveau înscrise în propria bibliotecă genetică miliarde de ani de experiență în absorbirea informației din orice tip de organism: plantă sau animal, mycoid sau bacterie. Puteau să facă legătura între structura unui sistem nervos central şi orice conținut semantic sau semiotic asociat cu acel organism. Sondau cavități, analizau tuburi lungi de transport, urmăreau rețele neuronale şi îşi găseau calea până la cel mai apropiat subpachet globular, unde informația era mai bogată. Se dizolvau într-o parte, îmbălsămau în alta, disecau şi analizau pretutindeni. In învelişul interior au găsit un obiect mic alcătuit din mai multe straturi de

lihni de celuloză, fiecare impregnat cu markeri de carbon. Mycoidele au înregistrat şi codurile. Au trecut ani. In final a fost citită transcrierea completă a pachetului extraterestru, a structurilor sale neurale si a codului genetic.

Mycoidele au transcris, au interpretat şi au răspândit informația pe întreg continentul lor.

A durat ceva, dar aveau timp berechet. Nu mai era necesar să comunice cu extraterestrii, acum că aveau un vast rezervor de informație. Făceau asta de generații întregi.

I-au înțeles pe extraterestri, povestea lor ciudată care a sculptat atât de mult conexiunile în sistemul lor nervos. Au interpretat markerii de carbon de pe fibrele de celuloză. In minţile lor complexe au reconstruit scene din viața extraterestrilor, precum făcuseră cu iarba, insectele sau copacii pe care îi întâlniseră. Un om ar fi spus că au o imaginație vie. La urma urmei, altceva nu prea mai au. Răspunsul la poveste a fost:

Indicator de informație	VEŞTI
Indicator de afirmație	BUNE

Sporii au răspândit-o la copacii-navetă, iar de-acolo la rețeaua găurilor de vierme şi mai departe spre nenumărate lumi. Nu toate semințele au căzut printre spini.